Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Șapte

Unsprezece și douăzeci și doi

Jeff Pippenger
2026-04-04

ដានីយ៉ែល ជំពូក ១១ ខ ១៦ និង ខ ២២ ទាំងពីរ
សុរបគុនាជាមួយនឹងចុងបាប់ចុងអៅទិកុយដលែនឹងមកដល់ក្នុងពលេឆាប់ៗនេះ។
ការបំពញេនខែ ១០ នៅឆ្នាំ ១៩៨៩ ហាននាំទៅដល់សង្គ្រាមអ៊ីយ៉ាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០១៤
ដូចដលែតួ្រវហានតំណាងដោយការបំពញេនសែមរភូមិ៉ាហ្ស្រ៉ៀ ក្នុងខ ១១ នៅឆ្នាំ ២១៧ មុន
គ.ស.។ ខ ១១ ដល់ ខ ១៦ ក៏ជាខ ១១ ដល់ ខ ២២ ផងដរែ; ដូចនេះ
បុ្ររតុ្តិសាសុ្ត្ររលាក់កំបាំងនខែ ៤០ ដូចដលែតួ្រវហានតំណាងនៅក្នុងខ ១១ ដល់ ខ ១៦
ក៏តួ្រវហានតំណាងផងដរែថាជាបុ្ររតុ្តិសាសុ្ត្ររនខែ ១១ ដល់ ខ ២២។
បុ្ររតុ្តិសាសុ្ត្ររលាក់កំបាំងនខែ ៤០ តួ្រវហានតំណាងដោយខ ១១ ដល់ ខ ២២។

Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi

Acea istorie ascunsă este, de asemenea, reprezentată în capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, Matei, Apocalipsa și Hristos, Lumina lumii. Acei patru martori ai capitolelor „unsprezece până la douăzeci și doi” se aliniază cu istoria ascunsă, căci istoria ascunsă este versetele unsprezece până la douăzeci și doi din Daniel unsprezece. Centrul celor patru martori identifică întotdeauna semnul legământului, începând cu legământul morții reprezentat de Nimrod în capitolul unsprezece din Geneza și încheindu-se cu desfrânata Romei în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa.

Șaptesprezece

Cu excepția lui Matei, cele patru mărturii identifică capitolul șaptesprezece drept punctul de mijloc al perioadei pe care o ilustrează. Numărul șaptesprezece se regăsește, de asemenea, de trei ori în cele trei profeții de câte două sute cincizeci de ani, care au început în 457 î.Hr., 64 și 1776. Două dintre aceste linii (prima și ultima) identifică un punct de mijloc atunci când prima linie, începută în 457 î.Hr., s-a încheiat în 207 î.Hr., iar ultima linie, începută în 1776, se încheie în 2026. Anul 207 î.Hr. s-a situat între bătăliile de la Rafia și Panium, iar anul 2026 este jumătatea mandatului ultimului președinte al Statelor Unite.

În cadrul celor trei linii de două sute cincizeci de ani, Ptolemeu a domnit timp de șaptesprezece ani. Există șaptesprezece ani între 313 și 330 în linia lui Nero și au fost șaptesprezece ani între bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. și bătălia de la Panium din 200 î.Hr. Trei dintre cei patru martori ai capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi își marchează punctul de mijloc exact la capitolul șaptesprezece. Prin urmare, istoria ascunsă a versetului patruzeci este reprezentată în versetele unsprezece până la douăzeci și doi ale aceluiași capitol, iar cei patru martori ai capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi se aliniază cu aceleași versete. Împlinirea fiecăreia dintre cele

trei profeții de 250 de ani se aliniază cu aceeași istorie. Punctul de mijloc este accentuat ca semn de hotar și este identificat în mod deosebit ca simbol al legământului și al sigiliului poporului lui Dumnezeu.

Daniel Doisprezece

Versetele șapte, unsprezece și doisprezece din capitolul doisprezece al cărții Daniel identifică perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Versetul șapte identifică 31 decembrie 2023, iar versetul doisprezece identifică 18 iulie 2020. Împrăștierea din versetul șapte, care s-a încheiat la 31 decembrie 2023 și care începuse la 18 iulie 2020, a fost reprezentată în alfa și omega celor trei versete de timp profetic aflate în Daniel doisprezece. Versetul din mijloc, al celor 1.290 de ani, identifică istoria dintre 1989 și legea duminicală care urmează să vină curând ca fiind 30, iar apoi 1.260 până la închiderea timpului de probă al omenirii. Treizeci de ani reprezentând vârsta preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, iar 1.260 de ani prefigurând cele patruzeci și două de luni simbolice din Apocalipsa treisprezece.

Dubla prorocie a celor 30, urmată de o mie două sute șaizeci de ani, este un simbol al dublei prorocii a legământului la Avraam și Pavel, de 400 și 430 de ani. Punctul de mijloc al celor trei versete de timp din Daniel doisprezece reprezintă răzvrătirea celei de-a treisprezecea litere, subliniind totodată legământul și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele trei versete se aliniază, de asemenea, cu istoria ascunsă și adaugă o altă mărturie asupra accentului pus pe punctul de mijloc ca simbol al legământului.

Primăvara și Toamna

Cu toate aceste linii trebuie să includem cele trei mărturii ale sărbătorilor de primăvară și de toamnă, situate în Leviticul douăzeci și trei, aliniate și combinate cu sezonul Penticostal în istoria crucii. Acolo, capitolul este douăzeci și trei, care este un simbol al lucrării de ispășire a lui Hristos. Capitolul este alcătuit din patruzeci și patru de versete, reprezentând în mod simbolic data de 22 octombrie 1844. 22 octombrie reprezintă 22 de zile în luna octombrie, începând cu prima zi și încheindu-se în a douăzeci și doua zi, purtând astfel acreditivele alfabetului ebraic. Octombrie, fiind a zecea lună, înmulțită cu a douăzeci și doua zi, este egală cu 220.

În calendarul ebraic, a zecea zi a lunii a șaptea era Ziua Ispășirii, iar de zece ori șapte fac șaptezeci, un simbol al timpului de probă. Cei două mii trei sute de ani s-au încheiat în 1844, când a sosit al treilea înger, așa cum a fost preînchipuit prin al treilea decret care a inițiat perioada. Au fost hotărâte șaptezeci de săptămâni ca timp de probă, alocate atunci vechiului Israel literal la începutul celor 2.300 de zile, iar la încheierea acelor zile perioada de probă pentru Israelul spiritual modern a fost reprezentată prin a zecea zi a lunii a șaptea, care echivalează cu șaptezeci. 22 octombrie 1844 preînchipuie legea duminicală ce va veni în curând, și acolo se încheie cei șaptezeci de ani simbolici ai timpului de probă pentru adventismul de ziua a șaptea, așa cum s-a întâmplat pentru iudei când Ștefan a fost ucis cu pietre.

1844 reprezintă o perioadă în care au sosit doi îngeri, al doilea la prima dezamăgire, iar al treilea la marea dezamăgire. „44” reprezintă o întreită solie, aşa cum este reprezentată de versetul patruzeci

şi patru din Daniel unsprezece, prin veştile din răsărit şi din miazănoapte. Leviticul douăzeci şi trei este alcătuit din patruzeci şi patru de versete care împart sărbătorile sfinte în primăvară şi toamnă. Aceste patruzeci şi patru de versete reprezintă o întreită solie. Cele două anotimpuri sunt reprezentate de câte douăzeci şi două de versete fiecare, astfel încât atât sărbătorile de primăvară, cât şi cele de toamnă reprezintă cele douăzeci şi două de litere ale calendarului ebraic. Când aceşti doi martori de douăzeci şi două de versete sunt aduşi împreună, împreună cu perioada Cincizecimii, ei alcătuiesc un cadru de trei paşi.

Prima etapă este un reper alcătuit din trei părți, urmat de cinci zile, la fel ca ultimul dintre cele trei repere. Reperul din mijloc este reprezentat de cele treizeci de zile de instruire față către față oferită de Hristos acelora care sunt unși ca preoți pentru slujire în biserica triumfătoare. Leviticul douăzeci și trei se armonizează cu istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Puncte de mijloc

Mijlocul liniei din Geneza, de la capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, este capitolul șaptesprezece, unde a fost instituit al doilea pas al legământului lui Avraam, alcătuit din trei pași, precum și semnul circumciziei. Centrul exact al tuturor versetelor cuprinse între capitolele unsprezece și douăzeci și doi este Geneza 17:22:

> Dar legământul Meu îl voi întări cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la vremea aceasta, în anul viitor.” Și, după ce a încetat să-i mai vorbească, Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam. Geneza 17:22.

Dumnezeu a început să-i vorbească lui Avraam în versetul întâi și Și-a încheiat convorbirea în versetul douăzeci și doi, astfel că întregul dialog al legământului circumciziei a fost așezat în contextul profetic al celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic, în timp ce tema celor douăzeci și două de versete era ritualul circumciziei, care trebuia împlinit în ziua a opta. Centrul sau punctul de mijloc al pasajului din Geneza este relația de legământ a lui Dumnezeu cu cei o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată prin legământul circumciziei făcut cu Avraam. Punctul de mijloc al șirului de capitole din Geneza, de la unsprezece până la douăzeci și doi, este capitolul șaptesprezece, iar punctul de mijloc absolut al capitolului este versetul douăzeci și doi, unde Dumnezeu Își încetează convorbirea despre legământ cu Avraam, așezând astfel punctul de mijloc în contextul alfabetului ebraic alcătuit din douăzeci și două de litere. Punctul de mijloc al acelor douăzeci și două de versete este, desigur, versetul unsprezece.

> Iar voi veți tăia împrejur carnea prepuțului vostru; și aceasta va fi un semn al legământului dintre Mine și voi. Geneza 17:11.

Punctele de mijloc ale celor patru pasaje din capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Biblie cuprind câte trei versete pentru a întregi ideea punctului de mijloc.

> Acesta este legământul Meu, pe care să-l păziți, între Mine și voi și sămânța ta după tine: orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur. Să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru; și acesta va fi semnul legământului dintre Mine și voi. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, din neam în neam: atât cel născut în casă,

cât și cel cumpărat cu bani de la orice străin, care nu este din sămânța ta. Geneza 17:10–12.

Un semn simbolic este un semn care reprezintă un stindard. Pasajul este despre stindardul, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Copilul de parte bărbătească trebuia să fie circumcis la opt zile, după cum și legământul lui Noe a fost cu cele opt suflete din corabie, folosind astfel numărul opt pentru a lega împreună legământul noahic cu legământul avraamic. Ei trebuie să fie filadelfieni, căci ei trebuie să fie circumciși, lucru pe care Pavel îl identifică drept simbolul răstignirii firii pământești. Când firea pământească este răstignită, dumnezeirea lui Hristos este înăuntru, iar această combinație este stindardul; căci, după cum afirmă sora White: „Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în copiii Săi, El Se va întoarce pentru ei."

"Natura umană este depravată și este pe drept condamnată de un Dumnezeu sfânt. Dar s-a făcut o rânduială pentru păcătosul care se pocăiește, astfel încât, prin credința în ispășirea adusă de singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, el poate primi iertarea păcatului, poate găsi îndreptățire, poate primi înfierea în familia cerească și poate deveni moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu. Transformarea caracterului este săvârșită prin lucrarea Duhului Sfânt, care acționează asupra agentului omenesc, sădind în el, potrivit dorinței și consimțământului său de a se face aceasta, o natură nouă. Chipul lui Dumnezeu este restaurat în suflet, iar zi de zi el este întărit și înnoit prin har și este făcut în stare să reflecte tot mai desăvârșit caracterul lui Hristos în neprihănire și adevărată sfințenie."

„Uleiul atât de necesar celor care sunt reprezentați ca fecioare nechibzuite nu este ceva ce trebuie pus pe din afară. Ei trebuie să aducă adevărul în sanctuarul sufletului, pentru ca acesta să curețe, să rafineze și să sfințească. Nu de teorie au ei nevoie, ci de învățăturile sacre ale Bibliei, care nu sunt doctrine nesigure și disparate, ci adevăruri vii, ce implică interese veșnice care se centrează în Hristos. În El se află întregul sistem al adevărului divin. Mântuirea sufletului, prin credința în Hristos, este temelia și stâlpul adevărului. Cei care exercită o credință adevărată în Hristos o fac vădită prin sfințenia caracterului, prin ascultare de Legea lui Dumnezeu. Ei înțeleg că adevărul așa cum este în Isus ajunge până la cer și cuprinde veșnicia. Ei înțeleg că caracterul creștinului trebuie să reprezinte caracterul lui Hristos și să fie plin de har și de adevăr. Lor le este împărtășit untdelemnul harului, care întreține o lumină ce nu se stinge niciodată. Duhul Sfânt în inima credinciosului îl face desăvârșit în Hristos. Nu este o dovadă hotărâtă că un bărbat sau o femeie este creștin pentru că manifestă o emoție profundă în împrejurări care stârnesc puternic simțămintele. Acela care este asemenea lui Hristos are în sufletul său un element adânc, hotărât, statornic, și totuși are simțământul propriei sale slăbiciuni și nu este înșelat și rătăcit de Diavolul, astfel încât să ajungă să se încreadă în sine însuși. El are cunoștință de Cuvântul lui Dumnezeu și știe că este în siguranță numai atunci când își pune mâna în mâna lui Isus Hristos și Îl apucă cu tărie.

„Caracterul este dat pe față printr-o criză. Când glasul stăruitor a vestit la miezul nopții: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», fecioarele adormite s-au trezit din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătire pentru acel eveniment. Ambele părți au fost luate prin surprindere, dar una era pregătită pentru situația de urgență, iar cealaltă s-a dovedit a fi fără pregătire. Caracterul este dat pe față de împrejurări. Situațiile de criză scot la iveală adevăratul metal al caracterului. O nenorocire oarecare, bruscă și neașteptată, un doliu sau o criză, o boală ori o

suferință neașteptată, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata stare lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut prin har, dacă este untdelemn în vas împreună cu candela."

„Timpuri de încercare vin peste toți. Cum ne purtăm noi sub încercarea și dovedirea lui Dumnezeu? Ni se sting candelele? sau le păstrăm încă aprinse? Suntem pregătiți pentru orice situație de urgență prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie să fie format de fiecare dintre noi ca individ. El nu poate fi transferat altuia, chiar dacă posesorul ar fi dispus să facă acest sacrificiu. Sunt multe pe care le putem face unii pentru alții câtă vreme îndurarea încă stăruie. Putem reprezenta caracterul lui Hristos. Putem da avertizări credincioase celor rătăciți. Putem mustra, certa, cu toată îndelunga-răbdare și învățătură, aducând doctrinele Sfintei Scripturi până la inimă. Putem oferi o simpatie sinceră, din inimă. Ne putem ruga unii cu alții și unii pentru alții. Trăind o viață cu luare-aminte, păstrând o vorbire sfântă, putem da un exemplu despre ceea ce ar trebui să fie un creștin; dar nimeni nu-i poate da altuia propriul său tipar de caracter. Să luăm bine seama la faptul că trebuie să fim mântuiți, nu ca grupuri, ci ca indivizi. Vom fi judecați după caracterul pe care ni l-am format. Este primejdios să neglijăm pregătirea sufletului pentru veșnicie și să amânăm împăcarea noastră cu Dumnezeu până pe patul de moarte. Prin tranzacțiile zilnice ale vieții, prin spiritul pe care îl manifestăm, ne hotărâm destinul veșnic. Cel ce este credincios în ceea ce este mai mic este credincios și în mult. Dacă L-am făcut pe Hristos Modelul nostru, dacă am umblat și am lucrat așa cum El ne-a dat pildă în propria Sa viață, vom fi în stare să întâmpinăm surprizele solemne care vor veni asupra noastră în experiența noastră și să spunem din inimă: «Nu voia Mea, ci a Ta să se facă.»"

„Rn timpul de probă, timpul în care trăim, trebuie să contemplăm cu calm condițiile mântuirii și să trăim potrivit condițiilor stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne educăm și să ne formăm, ceas de ceas și zi de zi, printr-o disciplină atentă, spre a împlini fiecare datorie. Trebuie să ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. În orice încercare, este privilegiul nostru să ne sprijinim pe Acela care a spus: «Să se prindă de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine.» Domnul spune că este mai dispus să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții să le dea pâine copiilor lor. Atunci să avem untdelemnul harului în vasele noastre, împreună cu candelele noastre, ca să nu fim găsiți printre aceia care sunt înfățișați ca fecioare nechibzuite, care nu erau pregătite să iasă în întâmpinarea mirelui." Review and Herald, 17 septembrie 1895.

Semnul celor o sută patruzeci și patru de mii, care au fost preînchipuiți prin circumcizia lui Avraam și prin cele opt suflete din corabie, sunt fecioarele înțelepte din pildă, care reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos în criza care va veni în curând. Este pe deplin potrivit că Sora White a încheiat pasajul citând din Isaia, căci este un pasaj care se referă în mod direct la timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

În ziua aceea cântați despre ea: O vie de vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în orice clipă; ca nu cumva s-o vatăme cineva, o voi păzi noapte și zi. Mânia nu este în Mine; cine va

> pune înaintea Mea mărăcini și spini în luptă? Aș trece prin ei, i-aș arde pe toți împreună. Sau să se apuce de tăria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El va face pe cei ce vin din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare așa cum i-a lovit pe cei ce-l loveau? Sau a fost el ucis potrivit cu măcelul celor uciși de el? Cu măsură, când dă lăstari, Te vei certa cu ea; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, deci, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul înlăturării păcatului lui: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși, cetatea întărită va fi pustie, locuința va fi părăsită și lăsată ca un pustiu; acolo va paște vițelul, acolo se va culca și-i va mistui ramurile. Când mlădițele ei se vor usca, vor fi frânte; femeile vin și le pun pe foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta îndurare. Isaia 27:2–11.

"ziua vântului de răsărit", când nelegiuirea lui Iacov este ispășită, iar cealaltă categorie de „popor fără pricepere" este adunată și arsă, este timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea perioadă, cel care dorește să facă pace cu Hristos poate face aceasta, dar mișcările finale sunt rapide.

Preoții trebuiau să aibă treizeci de ani când începeau să slujească, iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt împărăția de preoți a lui Petru, care înnoiesc legământul cu Dumnezeu în zilele de pe urmă.

> Voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bine primite de Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 1:5.

Preoții au fost pregătiți să slujească pe durata unui serviciu de ungere de opt zile; astfel, numărul opt este un simbol al preoției unse care se află în interiorul chivotului.

Toiagul lui Aaron

Preoția unsă a celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în chivotul legământului prin toiagul lui Aaron care a înmugurit. Când toiagul lui Aaron a înmugurit, el a făcut o deosebire între Aaron și celelalte toiege ale semințiilor lui Israel, care nu au înmugurit. În Scripturi, ploaia este cea care produce înmugurirea plantelor.

Toți profeții se adresează zilelor de pe urmă, astfel că toiagul preoției al lui Aaron reprezintă ungerea celor o sută patruzeci și patru de mii într-o situație care se aliniază cu Ilie la Carmel și cu milleriții în 1844. El se referă la momentul când există o distincție clară între mesajele adevărate și false ale ploii târzii. Acea distincție este făcută de Ioel atunci când identifică „mustul" ca fiind tăiat de la o anumită clasă. Clasa de la ale cărei guri este tăiat mustul sunt bețivii lui Efraim din Isaia. Ei sunt, de asemenea, cei care i-au acuzat pe ucenici că sunt beți la Cincizecime și sunt răzvrătiții din 1888, care i-au urmat pe părinții lor, care au fost răzvrătiții din 1863. Toate aceste linii profetice se aliniază cu linia pe care Sora White o identifică drept având loc atunci când lumea își dă seama că adventismul a știut despre mingile de foc din Nashville de aproximativ o sută douăzeci și cinci de ani și nu a spus nimic.

8, Optzeci și 81

Նշված երեսուն և ութ թվերը խորհրդանիշներ են այն հարյուր քառասունչորս հազարի քահանայության, որոնք վերջին օրերի դրոշն են, և որը ներկայացնում է Աստվածայնության ու մարդկայնության միավորումը: Ութ թիվը ութսուն թվի տասանորդն է, իսկ ութսունը այն ութսուն քաջարի քահանաների թիվն է, որոնք քահանայապետի հետ միասին դիմադրեցին Օզիա թագավորին, երբ նա փորձեց խունկ մատուցել սուրբ վայրում: Ութսունմեկը ներկայացնում է Աստվածայնությունը՝ մարդկայնության հետ միավորված, հաղթական եկեղեցու քահանայության համատեքստում: Օզիայի ապստամբության պատմությունը այդ ութսունմեկի քահանայությունը կապում է հենց այն ճգնաժամի հետ, որը համընկնում է Պտղոմեոսի ապստամբության հետ՝ Ռաֆիայի ճակատամարտից անմիջապես հետո: Բոլոր մարգարեները նույնացնում են վերջին օրերը, ուստի Աստվածայնության ու մարդկայնության միավորման քահանայությունը, այսինքն՝ հաղթական եկեղեցու քահանայությունը, որը կազմված է ութսուն մարդկային քահանաներից և մեկ Աստվածային Քահանայապետից, նույնացվում է այն պատմության մեջ, որը սկսվեց 2014 թվականին, երբ սկիզբ առավ ուկրաինական պատերազմը:

Capitolul de mijloc al șirului de douăsprezece capitole din Geneza este capitolul șaptesprezece. Versetul de mijloc al șirului de douăsprezece capitole este versetul douăzeci și doi. Versetul douăzeci și doi marchează un sfârșit distinct al unei convorbiri dintre Dumnezeu și Avraam care a început în versetul unu, identificând astfel versetul douăzeci și doi drept sfârșitul unei linii profetice care poartă semnătura celor douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Versetul de mijloc al șirului de douăzeci și două de versete este versetul unsprezece, care, la rândul său, este mijlocul a trei versete ce identifică însemnul celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin urmare, versetul unsprezece este mijlocul a trei versete distincte, iar versetul unsprezece transmite adevărul principal nu numai al celor douăzeci și două de versete, ci și al celor trei versete în care se află, identificând astfel versetele unsprezece și douăzeci și doi ca început și sfârșit ale gândului principal. Astfel, versetele unsprezece până la douăzeci și doi din capitolul șaptesprezece constituie tema principală a capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi.

Mijlocul capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi din cartea lui Matei este capitolul șaisprezece.

> Atunci le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. Matei 16:20.

Așa cum se întâmplă și la punctul median al Genezei, versetul douăzeci marchează sfârșitul unei conversații specifice care a început în versetul treisprezece, când Hristos și ucenicii au ajuns la Cezareea lui Filip.

> જ્યારે ઈસુ કૈસરીયા ફલિપ્પીના પ્રદેશમાં આવ્યા, ત્યારે તેમણે પોતાના શિષ્યોને પૂછીને કહ્યું, “મનુષ્યપુત્ર હું કોણ છું એવું લોકો શું કહે છે?” તેઓએ કહ્યું, “કેટલાંક કહે છે કે તમે યોહાન બાપ્તિસ્મ છો; કેટલાક એલિયાસ; અને બીજા યરિમિયા, અથવા પ્રબોધકોમાંના કોઈ એક.” તેમણે તેઓને કહ્યું, “પરંતુ તમે શું કહો છો કે હું કોણ છું?” ત્યારે શિમોન પેત્રે ઉત્તર આપ્યો અને કહ્યું, “તમે ખ્રિસ્ત છો, જીવતા દેવના પુત્ર.” ઈસુએ તેને ઉત્તર આપ્યો અને કહ્યું, “ધન્ય છે તું, શિમોન બરયોના; કારણ કે માંસ અને રક્તે તને આ પ્રગટ કર્યું નથી, પરંતુ મારા પિતાએ, જે સ્વર્ગમાં છે.

અને હું પણ તને કહું છું કે તું પેત્ર છે, અને આ શિલા પર હું મારી સભા બાંધીશ; અને પાતાળના દ્વારો તેના વિરુદ્ધ પ્રબળ નહીં થાય. અને હું તને સ્વર્ગના રાજ્યની કુંજીઓ આપીશ; અને જે કંઈ તું પૃથ્વી પર બાંધશે તે સ્વર્ગમાં બંધાયેલું રહેશે; અને જે કંઈ તું પૃથ્વી પર છોડશે તે સ્વર્ગમાં છોડાયેલું રહેશે." પછી તેમણે પોતાના શિષ્યોને કડક આજ્ઞા કરી કે તેઓ કોઈને ન કહે કે તેઓ ઈસુ ખ્રિસ્ત છે. મથિ 16:13–20.

Raphia şi Panium

Nu numai că pasajul din mijloc al lui Matei reprezintă o conversație și un subiect distinct, ci, așa cum simbolismul legământului din mărturia Genezei se aliniază cu bătălia de la Rafia, conversația din Matei are loc în Cezareea lui Filip, care este Panium. Panium din versetul cincisprezece al capitolului unsprezece din Daniel este punctul de mijloc al liniei de douăsprezece capitole din Matei, iar Rafia din versetul unsprezece al capitolului unsprezece din Daniel este punctul de mijloc al liniei de douăsprezece capitole din Geneza.

Cei 250 de ani care au început în 457 î.Hr. s-au încheiat în 207 î.Hr., la mijlocul intervalului dintre Rafia din versetul unsprezece și Paniul din versetul cincisprezece, unde converg semnul circumciziei lui Avraam și mărturisirea lui Petru despre Mesia. În linia cărții lui Matei, Petru mărturisește recunoașterea sa a lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, la botezul Său.

Simon înseamnă „cel care aude", iar Barjona înseamnă „fiul porumbelului". Simon a fost unul care a auzit solia botezului lui Hristos, când Duhul Sfânt S-a coborât în chip de porumbel. Botezul lui Hristos a prefigurat ziua de 11 august 1840, când îngerul cel puternic din Apocalipsa zece s-a coborât. Același înger s-a coborât la 11 septembrie. Petru îi reprezintă pe aceia care recunosc 11 septembrie ca fiind solia de punere la probă a generației celor o sută patruzeci și patru de mii.

Petru îi reprezintă pe aceia care folosesc metodologia „linie peste linie". El este „fiul" porumbelului; astfel, ca fiu, el reprezintă în mod simbolic ultima generație. Petru este un simbol al ultimei generații și, prin numerotarea simbolică a numelui său, el îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Petru reprezintă generația finală care aude solia împuternicirii atunci când Hristos apare în linia profetică. Petru a recunoscut solia asociată cu botezul lui Hristos și, astfel, Petru L-a putut identifica pe Isus ca fiind Cel Uns, care este Mesia în ebraică și Hristos în greacă. Petru îi reprezintă pe aceia care înțeleg că îngerul din Apocalipsa optsprezece, care a coborât la 9/11, coborâse de asemenea la 11 august 1840. Petru îi reprezintă pe aceia care înțeleg 9/11 ca pe un waymark care este stabilit numai prin mărturia a două sau trei linii.

Mărturisirea lui Petru este că 11 septembrie identifică sosirea celui de-al treilea vai, care este solia de punere la probă pentru generația finală. Acea mărturisire este locul unde se schimbă numele. Avraam se află la Rafia, iar Petru la Paniu, chiar înainte de cruce. Între Paniu și cruce, Petru urmează să viziteze Muntele Schimbării la Față. La Paniu, Simon este schimbat în Petru atunci când și-a făcut mărturisirea despre solia de punere la probă pentru generația sa. Pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, acea solie de punere la probă este Islamul celui de-al treilea vai, care a sosit în istoria profetică la 11 septembrie.

Începutul testării adventismului a început la 11 septembrie, iar la sfârșitul testării adventismului mesajul Islamului al celui de-al treilea vai identifică momentul și locul în care numele lui Simon este schimbat. Mesajul pe care Petru îl înțelege la sfârșit, care a fost prefigurat la început prin mesajul de la 11 septembrie, este mesajul corectat al mingilor de foc din Nashville. Acolo sărbătoarea trâmbițelor sosește în legătură cu înălțarea steagului și cu ușa închisă a Zilei Ispășirii.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.